

De beste gesprekken ontstaan als de schroom weg is. Ons idee: het warme-bad-gevoel. Wendy de Groot, medewerker Marketing, Sales Promotions bij Stadion Feijenoord, durft het aan. In het spelersbad trekt zij de stoute schoenen aan, of liever gezegd uit, zodat er vanzelf boven komt drijven wat we nog niet wisten...

DE MENS MOLS

De eerste keer. Een beetje vreemd, wel lekker. Hij dacht dat het een grap was toen ze hem een maand geleden belde. “Ja hoor, tuurlijk, wie zit hierachter? Wie neemt me in de maling?” Maar zij bloedserieus: “Het is waar. Zonder gekheid.” De twee kennen elkaar vanuit de ‘wandelingen’. Wendy vond het na een half jaar pensioen tijd voor een écht gesprek. En Michael? Hij mist het voetbal niet. Hij mist de mensen.

Het spelersbubbelbad dat bij aankomst warm en vol zou zijn, blijkt een illusie. Het water staat op kniehoogte en is lauw. Schrale troost, het raakt steeds voller en de temperatuur stijgt langzaam. “Als ik ergens een hekel aan heb is het wel koud water,” trilt Michael die er een rappe autorit tussen Amsterdam en Rotterdam op heeft zitten. Met zijn schouders opgetrokken, zijn hoofd in zijn nek en gekromde tenen vermant hij zich en laat zich in het bad glijden. Wendy, nog op de rand, zet haar kaken om elkaar en geeft geen krimp: “Nja, valt wel mee eigenlijk.”

Schoffie
Michael Mols werd op 17 december 1970 geboren in Amsterdam. Hij was een schoffie. “Wat ik heb begrepen van mijn ouders was ik best wel een beetje bij de hand. Niet brutaal of zo, ik ben nooit in de problemen geraakt, maar ik was wel altijd op straat te vinden. Altijd bezig met een bal. Vooral op de lagere school was ik eigenwijs. Na de middelbare school was het nagenoeg afgelopen. Natuurlijk, af en toe komt er wel eens wat boven, dan wilde ik het laatste woord hebben.” “Zo kom je helemaal niet over,” antwoordt Wendy licht verbaasd. >>>>

“Hij is een beetje een showvoetballer. Dat heeft hij niet van mij, nou misschien een klein beetje.”

“Het is niet dat je effe lekker ontspannen kunt ballen. Ik ben toch iemand die het zeg maar mee naar huis nam.”

»»»» “Maar ik ben nu wat ouder en wijzer geworden,” verklaart Michael zich nader en laat zich nog wat dieper in het bad glijden, dat steeds aangenamer voelt. “Ik was vier, vijf jaar toen ik bij de club van mijn broer ging voetballen: Geuzenveld. Mijn zusters handbalden daar ook. Het hele weekend waren we daar. Ik moest zaterdag spelen, mijn broer zondag en mijn zusters ook op zondag. Het was een hele kleine vereniging, ik geloof twee senioren-elftallen. Wel leuk eigenlijk, iedereen kende elkaar. Mijn zoon speelt nu bij een club, die is zo groot, daar hebben ze zelfs een E15.”

Grote voorbeelden

Michael begint te zwijmelen. “Mijn zoon, tien is hij, is de reden dat ik nog een aantal jaar aan mijn voetballoopbaan heb geplakt.” Maar zo vaak zag hij zijn eigen zoon niet voetballen. Op zaterdag stond Michael vaak zelf op het trainingsveld. Dat moet dubbel voelen. “Klopt, maar nu heb ik alle tijd voor hem. Ik breng hem naar school, haal hem op en ga op zaterdag lekker bij hem kijken. Daar sta je dan, als vader. Daar geniet ik nu van. Ik vind dat ook mooi om te zien, dat onbevangene van hem. Hij is een beetje een showvoetballer. Dat heeft hij niet van mij, nou misschien een klein beetje. Hij heeft voorbeelden zoals Ronaldo, Ronaldinho en Messi. Die probeert hij een beetje te kopiëren.” Wendy: “En lukt dat?” “Nee,” antwoordt Michael resoluut. “Ben jij dan de harde werker in het team?” vraagt ze zich af. Michael: “Nee juist niet, ach kom op. Ik ben een speler die het van zijn techniek moest hebben. Als mensen aan mij denken hoop ik dat ze me herinneren als een technische voetballer. Anders heb ik iets niet goed gedaan.” Michael's voorbeelden zijn: zijn ouders. “Zij hebben me opgevoed met de liefde die ik nodig had. Nu ik zelf vader ben, zie ik in dat het voor mij een stuk makkelijker is: ik heb maar 1 kind, ik heb een auto, een huis,

ik kan kleding kopen, geen probleem. Mijn ouders moesten vijf kinderen opvoeden. We woonden vier hoog achter. Mijn moeder had geen eigen auto en moest altijd lopend boodschappen doen. Ga er maar aan staan. Oh, je bedoelt in de voetballerij? Kleine en behendige spelers zoals Simon Tahamata, Jesper Olsen en Marco van Basten. Van Basten is voor mij wel de ultieme spits, die had gewoon alles.”

In dubio

Plezier is voor Michael de essentie van voetbal. Als het je vak wordt verandert dit in winnen. Dat was voor hem af en toe wel eens lastig. Met name in slechte tijden. “Als je als team niet presteert, neemt de druk toe vanuit buiten. Eén van mijn dieptepunten hier was de uitwedstrijd bij Heerenveen. We werden uitgefloten door het eigen publiek. En na afloop stonden heel veel supporters bij de bus op ons te wachten. Die sta je dan te woord. Dat komt misschien een beetje zwaar over, maar het geeft in mijn ogen hun betrokkenheid weer. Je kunt alleen vraagtekens zetten bij de manier waarop ze die betrokkenheid uiten. Het effect is toch niet wat zij zouden willen. Het werkt juist averechts, je gaat er niet beter door voetballen.” Michael ligt inmiddels languit in het bad met zijn rug tegen een warme waterstroom. Denkt na. Wendy rolt links van hem op haar buik. Met haar armen steunend op het zitgedeelte, een halve meter van hem af, kijkt ze hem nu recht aan. “Maar hoe sta jij daar dan in op zo'n moment?” Michael: “Ik vind dat je wel je verantwoording moet nemen als voetballer. Zij zijn toch de club. En je moet wel altijd respect en waardering tonen voor supporters. Je kunt beter met ze in gesprek gaan en gesprek tonen, dan ze proberen te ontlopen. Dat zet alleen maar meer kwaad bloed. Maar natuurlijk gaat er ook iets door je heen van frustratie. Waarom nu op dié manier?”

De anti-held

Zijn goede jaren bij Utrecht resulteerden in een droomtransfer naar Glasgow Rangers in 1999. Hij speelde zichzelf in de kijker bij Oranje, maar nog in hetzelfde jaar raakte hij ernstig geblesseerd. Het duurde twee jaar voordat Michael weer topfit was. Een zware periode met momenten dat hij zelfs wilde stoppen, maar uiteindelijk de liefde voor het spelletje overwon. “Ik heb een mooie tijd gehad in Schotland. Er is daar veel respect voor een voetballer. Moeders en oma's komen zelfs om handtekeningen vragen. En dan verontschuldigen ze zich nog ook. Ik herinner me een dame die niet kon geloven dat ze me zag. Aan de ene kant is dat heel mooi om mee te maken, maar aan de andere kant wil je ook gewoon tegen een balletje aan trappen en voor de rest niks.”

Clubbesef

Na vijf seizoenen Rangers keert Michael in het seizoen 2004/2005 terug naar Nederland voor het afbouwen van zijn carrière, waarvan de laatste twee jaar bij Feyenoord. “Het gaf altijd een kick om hier te voetballen, als Feyenoorder maar ook als tegenstander. Dit is hét voetbalstadion van Nederland. Maakt niet uit wat ze bouwen, de Kuip heeft het toch. Voor mij is ook nog heel erg vers, ik ken bijna iedereen nog van het elftal. Ik mis de jongens, maar ook de mensen er omheen; de materiaalman, Norma, jij... daar heb je een bepaalde band mee. Als je er zelf niet meer in zit, merk je eigenlijk pas hoe groot de club is. En komt ook het besef dat ik nog op mijn leeftijd hier heb mogen spelen. Dat is toch een bepaalde historie. Mijn vader vindt het prachtig dat ik bij Feyenoord heb gespeeld.”

De post-sporter

Maar Michael is zelf ook apetrots dat hij het rood-wit van Feyenoord om zijn overigens nog

steeds prettig gevormde torso heeft mogen dragen. Nu een half jaar profvoetballer-af is, houden zijn dagelijkse uurtjes in de sport-school hem van de straat. Verder doet Michael eigenlijk helemaal niets. “Als ik eerlijk ben, bevalt het me prima. Ik mis het voetbal niet. Alles werd voor me bepaald. De hele dag, de hele week, de hele maand. En nu kan ik alles zelf invullen. Vergis je niet, er komt ook veel stress kijken bij het vak van profvoetballer. Het is niet dat je effe lekker ontspannen kunt ballen. Ik ben toch iemand die het zeg maar mee naar huis nam.” Wendy: “Maar je lijkt me niet het type dat stil blijft zitten, wat zijn je plannen?” “Nee, ik ga echt wel weer wat doen,”

antwoordt Michael die zich op dit moment nog even de koning te rijk wil voelen en zelf wil bepalen hoe laat hij uit zijn bed komt, wanneer hij naar een feestje gaat en op welk tijdstip hij daar weer aftaait. Hij slaakt een zucht van relaxedheid en lijkt nu toch oprecht te gaan genieten van het bad. Het heeft even geduurd, maar het ijs is gebroken. Wendy droomt. Ze kan het zich nauwelijks voorstellen: niet meer hoeven werken. “Ik heb altijd gezegd dat ik geen voetbaltrainer wil worden,” gaat Michael verder, “ik ben niet echt het type dat voor de groep kan staan. Maar misschien ga ik wel een opleiding volgen om mensen individueel te kunnen trainen.”

Onlangs benaderde Right to Play - een organisatie die sport gebruikt om het leven van kinderen in ontwikkelingslanden te verrijken - hem om ambassadeur te worden. “Ik kende het vaag, maar ze maakten me enthousiast. Als je door je aan een goed doel te verbinden kunt bijdragen aan de samenleving doe ik dat graag. En kinderen, ja dat heeft iets extra's. Als je iets kunt doen, moet je het doen. Het kost niets. Ik vind het altijd leuker om anderen blij te maken dan mezelf, want als je de blijdschap ziet van de mensen, geeft mij dat ook een goed gevoel.” <<<<<